

ไม้หมอน
กับ
ก้อนหิน

มีน พงษ์ไพบูลย์ เขียน
รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกทานนท์ ภาพปก กศพร แซ่ลี ภาพประกอบ

เสียงหวูดรถไฟดังใกล้สถานีเข้ามาเรื่อยๆ พร้อมกับกลุ่มคนที่พากันเดินเข้าใกล้รางรถไฟเพื่อจับจองพื้นที่ถ่ายรูปลูก์โกล์โบกั้ให้มากที่สุด วันนี้รถไฟหัวรถจักรไอน้ำขบวนพิเศษออกแล่นเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประชาชนจะได้มีโอกาสเดินทางด้วยรถไฟหัวรถจักรไอน้ำขบวนนี้ในวันพิเศษซึ่งมีเพียงปีละสี่ครั้งเท่านั้น

"โปรดทราบ ที่นี่สถานีรถไฟสามเสน ที่นี่สถานีรถไฟสามเสน ขบวนรถนี้เข้าเทียบชานชาลาขณะนี้ เป็นขบวนรถไฟเที่ยวพิเศษหัวรถจักรไอน้ำ นำท่านเดินทางจากสถานีกรุงเทพ ปลายทางสถานีอยุธยา ขบวนรถจะหยุดจอดที่สถานีชุมทางบางซื่อเป็นสถานีถัดไป ขอเชิญท่านที่มีบัตรโดยสารนั่งประจำที่ได้คะขอขอบคุณคะ"

เด็กชายก้อนหินเดินมาหยุดอยู่ด้านหน้าตู้รถไฟตู้หนึ่ง ในขณะที่เพื่อนๆ ของเขารัวงไปดูหัวรถจักรไอน้ำอย่างตื่นเต้น บรรยากาศโดยรวมของสถานีแห่งนี้ค่อนข้างชุลมุน คนที่มีตัวเดินทางรีบขึ้นไปจับจองที่นั่งของตนเอง ขณะที่บางคนตั้งใจมาเพื่อบันทึกภาพโดยเฉพาะ คนกลุ่มหลังนี้ต่างพยายามหามุมถ่ายรูปให้ติดหัวรถจักรมากที่สุด

6 มิน พงษ์ไพบูลย์

ขณะที่รถไฟหัวรถจักรไอน้ำกำลังจะเคลื่อนตัวออกจากสถานีเพื่อมุ่งสู่จังหวัดอยุธยา ชายคนหนึ่งก็เดินมาหาเด็กชายก่อนหินที่ยังคงยืนมองบรรยากาศ คึกคักอย่างเฉยเมย

"ก่อนหิน ทำไมไม่ไปถ่ายรูปล่ะลูก"

"ไม่เห็นมีอะไรน่าตื่นเต้นเลยพ่อ หัวรถจักรไอน้ำก็วิ่งอย่างนี้ทุกปี ปีละสี่ครั้ง ไม่รู้พวกเขาจะแห่มากันทำไมเยอะแยะ"

"ก่อนหินไม่ตื่นเต้นเพราะพ่อทำงานที่นี่ แต่คนอื่นเขาไม่เคยเห็นเลยตื่นเต้นกันแบบนี้ไง"

"คงงั้นมั้ง" ก่อนหินทำสีหน้าไม่สนใจคำพูดของพ่อนัก ก่อนจะเดินไปหาเพื่อนของเขาที่รีบวิ่งตรงมา

"ก่อนหิน ไปสถานีตอนเมืองกันไหม เดี่ยวพวกเราจะไปถ่ายรูปถ่ายรูปต่อ" ไบหม่อนรีบชวนเพราะกลัวไปไม่ทัน

"พวกนายจะไปถ่ายอะไรอีก ก็รถไฟขบวนเดิม"

"ขบวนเดิมแต่บรรยากาศไม่เหมือนเดิมนะ สนุกดีออก ไปกันเถอะก่อนหิน" ดันดาลส่ายหน้าอีกคน

"ไม่ไปหรอก พวกนายรีบไปเถอะ เราจะกลับบ้านแล้ว" เพื่อนๆ ทำหน้าที่ซึ่งที่ก่อนหินไม่ค่อยไปไหนด้วยกันเลย แต่พวกเขาก็ไม่ถือสา เพราะก่อนหินเป็นแบบนี้มานานแล้ว พวกเขาได้แต่หวังว่าวันหนึ่งเพื่อนผู้เคร่งขรึมและออกจะถือตัวคนนี้จะมึ่มสติบ้าง

"เธอ งั้นพวกเราไปก่อน พรุ่งนี้เจอกันที่โรงเรียนนะก่อนหิน"

ไบหม่อนกับดันดาลรีบเดินไปโบกรถตุ๊กๆ ตรงหน้าสถานี ส่วนก่อนหินเดินเลียบทางรถไฟกลับบ้านซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากสถานีรถไฟนัก บ้านพักของพนักงานรถไฟมักอยู่ไม่ไกลจากสถานี พ่อของก่อนหินเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายสถานีรถไฟ ครอบครัวของเขาจึงต้องย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ แต่นับเป็นการย้ายบ้านที่สดแสนจะใกล้ในความคิดของก่อนหิน เพราะบ้านใหม่อยู่ถัดจากหลังเดิมเพียงสองหลังเท่านั้น บ้านพักหลังใหม่มีเนื้อที่กว้างกว่าเดิม หน้าบ้านมีบริเวณให้จอดรถด้วย แม่ของก่อนหินจึงคิดเปิดร้านอาหาร ซึ่งพ่อเห็นดีด้วยเพราะตอนนี้แม่มี

เวลามากขึ้นเนื่องจากลูกๆ โตแล้ว ก้อนหินอายุสิบสามปี ส่วนน้องชายวัยหกขวบก็เข้าโรงเรียนแล้ว เมื่อพ่อกับแม่ตกลงเปิดร้านอาหาร ลานพื้นซีเมนต์หน้าบ้านจึงแคบไปถนัดตา

วันนี้เป็นวันหยุด แต่ก้อนหินอยากอยู่บ้านอ่านหนังสือมากกว่า ต่างจากเพื่อนอีกสองคนซึ่งชอบเที่ยวเป็นนิสัย ที่เขาขอมออกมาดูรถไฟก็เป็นเพราะเพื่อนทั้งสองชวน แม้ไบหมอนกับตันตาลไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือนัก แต่ทั้งสองคนก็ชอบไปโรงเรียน ตอนแรกก้อนหินไม่ได้สนิทสนมกับสองคนนี้เท่าไร แต่ทั้งคู่เป็นฝ่ายคอยชวนเขาคุยและเล่นเสมอ จนบางครั้งเขาคิดว่าทั้งสองคนอาจอยากให้เขาช่วยเรื่องเรียนก็เป็นได้ เพราะเขาเป็นเด็กเรียนดีมากคนหนึ่งในชั้นเรียน ก้อนหินสอบได้เกรดเฉลี่ย 4.00 แทบทุกเทอม ทั้งยังเป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขันตอบปัญหาและได้รางวัลกลับมาเสมอ ครูที่โรงเรียนบอกว่าหากขึ้นมัธยมปลายเมื่อไหร่ ก้อนหินควรเลือกเรียนสายวิทย์-คณิต เพราะสามารถเลือกสาขาตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากกว่าสายภาษา เขาเองก็วางแผนไว้เช่นนั้น แม้ว่ายังมีเวลาอีกตั้งสองปีกว่าจะขึ้น ม.4 ผิดกับไบหมอนและตันตาลที่ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าเรียนด้านไหนก็ได้ที่เข้าใจง่าย ๆ

"ก้อนหิน กินข้าวได้แล้วลูก" แม่เรียกลูกชายคนโต ก้อนหินได้ยินเสียงน้องรีบวิ่งลงบันไดไปทันที

"มีอะไรกินบ้างแม่"

"ผัดผักนึ่ง ต้มยำปลาช่อน แล้วก็มีเจียวกากหมู"

"โอ้โฮ น่ากินมาก กินเลยนะแม่" ยินดี น้องชายวัยหกขวบของก้อนหินลงมือจัดการอาหารตรงหน้าทันทีที่นั่งลง

"อร่อยใช่ไหมล่ะ ฝีมือแม่ หากินที่ไหนไม่ได้แล้วนะ"

"อร่อย...อร่อย อร่อยที่สุดในโลกเลย"

ก้อนหินคิดว่าน้องชายของเขาช่างกินง่ายอยู่ง่ายเหลือเกิน ยินดีอายุห่างจากก้อนหินเจ็ดปี พ่อกับแม่ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เมื่อน้องชายเกิด ก้อนหินเพิ่งได้อยู่กับพ่อแม่ตอนนั้นเอง ก้อนหินนั้นเขาอยู่กรุงเทพฯ กับยาย เพราะแม่คิดว่าถ้าเทียบกับที่ต้อคอยย้ายตามพ่อไปเรื่อยๆ ก้อนหินน่าจะจะได้เรียนหนังสือใน

โรงเรียนที่ดีกว่าหากอยู่ในกรุงเทพฯ

"ก่อนหินทำไมกินน้อยจังลูก วันนี้ดูเหมือนจะนะ" พ่อถามลูกชายคนโต

"เปล่าครับ ไม่มีอะไร แค่ไม่ค่อยหิวนะพ่อ"

"กินเยอะๆ สิลูก พรุ่งนี้ก็ต้องไปเรียน กินอ้อมๆ จะได้นอนหลับสบาย ตื่นมาก็มีแรงไปเรียน ก่อนหินเรียนเก่งมากนะพ่อ เวลาไปประชุมผู้ปกครอง คุณครูที่โรงเรียนชมกันทุกคน แม่นะปลื้มจนตัวแทบลอย" แม่พูดพลางตักไข่เจียวให้ลูกชายคนโต

"จริงด้วย เราคิดถูกที่ให้ก่อนหินอยู่กับยายตอนเล็กๆ ยายช่วยกวาดชั้นเรื่องเรียนได้ดีมาก"

"แต่ยินดีไม่ชอบเรียนนะ ชอบเล่นมากกว่า สนุกดี" น้องชายรีบออกตัวทันที

"ก็ยินดียังเด็ก เดี่ยวโตเท่าพี่เขาแล้วแม่จะพาไปสมัครสอบโรงเรียนที่พี่เขาเรียนเหมือนกัน เราต้องสอบให้ได้นะ โรงเรียนนี้ดังมาก พี่เขาสอบได้เองโดยไม่ต้องฝากเลย"

เด็กชายยินดีทำสีหน้าราวกับใครมากระชากงานข้าวไปเททิ้ง รู้สึกว่าอาหารหมดอร่อยลงทันที ทุกครั้งที่อยู่กับพี่ชาย ยินดีมักรู้สึกว้าเหว่กับพี่ก่อนหินไม่ค่อยยอมเล่นกับเขาเลย พี่ชายมักบอกให้เขาเล่นอะไรที่มีสาระมากกว่าเล่นหุ่นยนต์ หรือบางครั้งเวลายินดีกับเพื่อน ๆ แถวบ้านชวนกันไปดูโกเช่นของลุงข้างเพื่อนข้างบ้าน พี่ก่อนหินกลับคิดว่ามันสกปรกและยังทรมาณสัตว์อีกด้วย ในสายตาของเด็กวัยหกขวบ พี่ชายเขาช่างทำตัวน่าเบื่อเหลือเกิน ลู้เพื่อน ๆ ของพี่ชายอย่างพี่ไปหมอนกับพี่ต้นตาลก็ไม่ได้ ไม่รู้ว้าทั้งสามเป็นเพื่อนกันได้อย่างไร

"ก่อนหินอ้อมแล้วครับแม่ ไปอ่านหนังสือดีกว่า" พูดจบก่อนหินก็ลุกไปจากโต๊ะอาหาร แต่ไม่ลืมเอาจานข้าวไปล้างเอง

"ไม่ต้องล้างก็ได้ลูก เดี่ยวแม่ล้างให้"

"ไม่เป็นไรครับ ก่อนหินทำเองดีกว่า"

"นี่แม่ว่าไหม ก่อนหินนะอะไรๆ ก็ดี เสียอย่างเดียวคือชอบทำท่าทางเหมือนไม่ค่อยอยากสูงลิบกับพ่อแม่พี่น้อง" ผู้เป็นพ่อเอ่ยเมื่อลูกชายเดินขึ้นบ้านไปแล้ว

"ไม่นี่พ่อ ลูกก็ปกติดีนะ เด็กเข้าช่วงวัยรุ่นก็มีโลกส่วนตัวเป็นธรรมดา"

"แต่ยินดีว่าแปลกครับ พี่ก้อนหินไม่เห็นชอบเล่นอะไรเลย" คราวนี้ผู้เป็นแม่เริ่มฉุกคิดขึ้นมาบ้าง

"ใช่ ยินดีพุดถูก ก้อนหินดูเครียดๆ นะ หรือจะเครียดเรื่องเรียนมากไป พ่อว่าพวกเราไม่ได้กดดันลูกนะ แต่ก้อนหินเป็นเด็กเรียนเก่ง เลยอาจจะตั้งความหวังเรื่องเรียนมากไปหรือเปล่า"

"ไว้แม่จะลองคุยกับลูกดูนะ ส่วนเจ้าตัวเล็กเนี่ย เพลาๆ เรื่องเล่นบ้างก็ได้ มีลูกกับเขาสองคน คนหนึ่งเรียนเก่งซะจนเพี้ยน ส่วนไอ้เจ้านี่เอะอะก็เอาแต่เล่นตึ๋งตึ๋ง" ผู้เป็นแม่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเอ็นดูพร้อมกับขยี้หัวเจ้าตัวเล็กของบ้าน

คืนนี้บรรยากาศไม่ค่อยอบอุ่นเหมือนวันอื่นๆ ฟ้าปลอดโปร่งเผยให้เห็นแสงจันทร์ลอดผ่านม่านเมฆ ส่องลงมาที่ห้องนอนของก้อนหิน เขายืนรับลมตรงหน้าต่างอย่างผ่อนคลาย ก่อนจะได้ยินเสียงรถไฟขบวนสุดท้ายของคืนนี้เริ่มออกจากชานชาลา บรรยากาศสงบสุขที่กำลังดีเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยเสียงล้อตรงเหล็กพร้อมกับตัวบ้านที่สั่นสะเทือน แต่เพราะเป็นบ้านไม้ได้สูง จึงยืดหยุ่นและรับแรงสั่นสะเทือนได้ดี ถึงกระนั้นก้อนหินก็หาได้ชินกับบรรยากาศเหล่านี้ไม่ เขากลับรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในภาวะจำยอมมากกว่า แรกเริ่มที่ย้ายมาอยู่บ้านพักของพนักงานรถไฟนั้น ก้อนหินจำได้ว่าตนกลัวเสียงรถไฟ และเมื่อพื้นบ้านสั่นสะเทือนเขาพอสันคิดว่าแผ่นดินไหว กระทั่งพ่อต้องอธิบายว่านี่เป็นเรื่องปกติ เพราะบ้านไม้ของเราอยู่ใกล้สถานีรถไฟนั่นเอง จวบจนเวลาผ่านไปหลายปี ความกลัวแปรเปลี่ยนเป็นความเคยชิน แต่ก็เพื่อความเคยชินผนวกกับความเบื่อหน่ายซึ่งก้อนหินไม่แน่ใจว่าจะระหว่างอยากให้ครอบครัวย้ายไปจากที่นี่กับอยากให้รถไฟหยุดวิ่ง ไหนๆก็สิ่งที่เขาต้องการมากกว่ากัน

เขามองลงไปยังสวนหย่อมที่พ่อจัดให้เข้ากับบรรยากาศของร้านอาหารเล็กๆ หน้าบ้าน แสงไฟสลัววางบนเสารั้วส่องให้เห็นร่างเด็กหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงกองไม้ใกล้รั้วบ้าน ก้อนหินสงสัยว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นมายืนทำอะไรตอนมืดเช่นนี้ แม้ว่าประตูรั้วบ้านของเขายังไม่ได้ปิดแต่ร้านอาหารก็ปิดแล้ว ความอยากรู้ทำให้เด็กชายรีบเดินลงไปดูข้างล่างทันที

"อ้าว ไปไหนแล้วละ เมื่อกี้ยังอยู่ตรงนี้นี่นา"

ก้อนหินพิมพ์คำกับตัวเองขณะหันหลังเดินกลับเข้าบ้าน แต่ก่อนขึ้นบันไดเขาหันไปมองตรงนั้นอีกครั้งและเห็นว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่จริงๆ เขาเดินไปที่กองไม้ นั่นอย่างไม่ลังเลด้วยคิดว่ามีดีแล้ว บางทีเด็กคนนี้อาจต้องการความช่วยเหลือที่สำคัญเธอคงไม่ใช่คนละแวกนี้เพราะเขาไม่คุ้นหน้าเลย

"น้อง มานั่งทำอะไร ร้านปิดแล้วนะ กลับบ้านเถอะ"

เด็กหญิงไม่ตอบ เพียงแต่มองก้อนหินแล้วยิ้มให้ เมื่อก้อนหินถามย้ำ เธอจึงตอบว่า "มารอแม่"

"รอแม่...แม่ น้องบอกว่าจะมารับที่นี่หรือ"

"เปล่า"

"อ้าว แล้วทำไมมารอที่นี่ ที่บ้านรู้หรือเปล่า"

"เปล่า" เด็กหญิงตอบอีกครั้ง

"แล้วบ้านอยู่ที่ไหน เดี่ยวพี่ไปตามพอกับแม่ดีกว่า"

"อยู่โคราช"

"อ้าว แล้วยังไงล่ะ หลงทางหรือหลงกับแม่กันแน่ งั้นรอเดี๋ยวนะ" ก้อนหินรีบเดินขึ้นบ้านไปตามพอกับแม่ทันที

"พ่อๆ ออกมาเร็วๆ มีเรื่องด่วน" ก้อนหินเคาะประตูห้องพร้อมร้องเรียกพ่อ

"มีอะไร อะอะเซียวลูก" แม่เปิดประตูออกมาด้วยความตกใจ

"ใครเป็นอะไรลูก"

"ไม่มีใครเป็นอะไรหรอกพ่อ แต่มีเด็กผู้หญิงมานั่งอยู่ข้างล่าง สงสัยหลงทางแน่ๆ เลย"

"อ้าวเธอ ตายจริง หลงมาตอนไหน นี่มันก็โมงแล้ว เราพาไปสถานีตำรวจกันใหม่ พอลงมาเร็วๆ สิ" แม่รีบเดินนำมาก่อนพ่อเสียอีก

"ไหนๆ ก้อนหิน ตรงไหน" ก้อนหินชี้ไปยังกองไม้หน้าบ้านทันที

"ไหนลูก ไม่เห็นมีเลย"

"เมื่อกี้มันอยู่ตรงนี้นี่ละ ก้อนหินยังถามเขาด้วยว่าบ้านอยู่ไหน เขาบอกว่า

มาจากโคราช..."

"ไอ้โฮ มาไกลจังเลย แบบนี้คงหลงกับพ่อแม่แน่นอน น่าสงสารจัง ว่าแต่ไปไหนแล้วละ" พ่อแม่ได้ยินลูกชายพูดก็สงสารเด็กคนนั้นขึ้นมาทันที เพราะเท่าที่เคยรับรู้ข่าวคราวต่างๆ เด็กที่พลัดหลงกับพ่อแม่ นั้นมีชะตากรรมไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

"พ่อว่าคงนั่งรถไฟมาแน่เลย แต่ทำไมหลงทางแล้วถึงไม่มีใครพาไปหาเจ้าหน้าที่เลยละ มันแปลกตรงที่ น่าจะมีคนเห็นบ้างนะ พ่อก็อยู่ที่สถานีรถไฟทั้งวัน"

"พ่ออยู่ทั้งวันก็จริง แต่ไม่แน่ว่าเด็กคนนั้นขึ้นรถไฟมาหรือเปล่านะคะ ก้อนหินหาเจอไหมลูก" แม่หันไปถามก้อนหินที่เดินสำรวจจนทั่วบ้าน แต่กลับไม่พบเด็กหญิง

"ไปถามบ้านลุงข้างดีกว่า" พ่อเดินไปบ้านเพื่อนร่วมงานอาวุโสที่ชื่อลุงข้าง

"ก้อนหินเจอเด็กคนนั้นตอนกี่โมงลูก" แม่ถาม

"ก็เจอตอนก่อนขึ้นไปตามพ่อกับแม่ไง"

"แล้วเขาหน้าตาเป็นอย่างไร เพื่อมีคนมาถามหา"

"ก็...ผมยาว ถักเปีย ผิวคล้ำ ตาโต ใส่เสื้อยืด กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ ก้อนหินเก็บรายละเอียดได้แม่นยำในเวลาอันสั้นจนผู้เป็นมารดาทั้ง

"นี่ลูกบอกเพิ่งเจอเขาแป๊บเดียวแต่จำแม่นเชียวนะ"

แม่ลูกลงคู้กันอยู่ตรงนั้นสักครู่ พ่อก็เดินกลับเข้าบ้านมา

"ได้ความว่าอย่างไรบ้างคะ"

"ไม่มีใครเห็นนะ"

"เอ๊ะ หรือว่าแม่มารับไปแล้ว" ก้อนหินสันนิษฐาน

"ไม่น่าใช่ชะ เพราะตอนพ่อถามว่าเห็นคนแปลกหน้าบ้างไหม พวกลุงข้าง บอกว่านั่งอยู่ตรงนี้เกือบชั่วโมงยังไม่เห็นรถแล่นผ่าน แล้วก็ไม่มีใครเดินผ่านเลยด้วย"

ข้อมูลของลุงข้างนั้นค่อนข้างเชื่อถือได้ เพราะมีพยานเป็นสมาชิกยามเย็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งก็คือเจ้าหน้าที่สถานีรถไฟที่มักมารวมตัวกันตั้งวงสนทนายามเย็นหน้าบ้านลุงข้าง กินข้าวบ้าง ดูไต่บ้าง หรือไมก็นั่งคุยกันไปเรื่อยๆ จนมืดค่ำจึงแยกย้ายกันกลับบ้านใครบ้านมัน รุ่งเช้าก็ไปทำงานตามหน้าที่ของแต่ละคน เป็นสังคมเล็กๆ

ที่บางครั้งเลิกกินไปจนนำอืดอัด แต่มองอีกแง่หนึ่งทุกคนก็อยู่กันอย่างเรียบง่ายดี

"สรุปว่าไม่มีใครเห็น แล้วหนูคนนั้นไปอยู่ไหนล่ะ"

"เอาใจดี พ่อไปดูตามทางรถไฟดีไหม"

"พ่อจะไปดูเองทำไม ก็ถามแล้วลุงข้างบอกว่าทุกอย่างปกตินี้คะ คงไม่มีอุบัติเหตุบนทางรถไฟหรอก แม่กลัวแต่บนถนนมากกว่า"

"งั้นเดี๋ยวโทรไปถามที่สถานีตำรวจดีไหม"

"จริงด้วย ดีเหมือนกันคะ ไปนอนได้แล้วก้อนหิน พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้านะ"

"แม่ โรงเรียนอยู่แค่นี้เอง เดินไม่ถึงสิบนาที"

"ก็นั่นแหละ นอนดึกไม่ดี ไปนอนกันได้แล้ว" แม่สั่งการเรียบร้อยก็เดินนำขบวนไปล่วงหน้า ทั้งให้ก้อนหินและพ่อยืนงออยู่สักพักจึงเดินขึ้นบ้านพร้อมกัน จากนั้นก้อนหินก็เข้าห้องนอน เขานอนกับน้องชาย แต่เจ้าตัวเล็กกลับไม่รู้เรื่อง รู้ราวไปเรียบร้อยแล้ว

ก้อนหินเดินกลับไปโต๊ะเขียนหนังสือเพื่อเก็บของให้เป็นระเบียบและเตรียมจัดกระเป๋าหนังสือสำหรับพรุ่งนี้ ก่อนนอนเขาอดมองลงไปที่เดิมไม่ได้ แม่คงปิดไฟบนเสาด้านบ้านแล้ว ตอนนี่จึงเหลือเพียงแสงจันทร์ส่องนำสายตาเขาฝาคความมืดไปถึงกองไม้ ภายใต้นแสงสลัวราง ก้อนหินรู้สึกว่ามีเงาตะคุ่มอยู่ตรงจุดที่เด็กผู้หญิงเคยยืนอยู่ เขาหลับตาแล้วลืมตาเพ่งมองไปยังจุดนั้นอีกครั้ง แต่พบเพียงกองไม้ธรรมดา เขาไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน และก็ไม่ใช่ใจเหมือนกันว่าเขาจะไปสนใจทำไมว่าเธอจะเจอครอบครัวหรือยัง แต่ที่แน่ ๆ คือก้อนหินสงสัยว่าเด็กคนนั้นมาอยู่ที่บ้านเขาได้อย่างไร ถ้าเธอโดยสารรถไฟมาก็ควรมีผู้ปกครองมาด้วย หรือหากหลงทางก็ควรไปบอกผู้ใหญ่แถวสถานีรถไฟสักคน แต่นี่กลับดูเหมือนเธอเผลอมาที่นี่โดยไร้ร่องรอยใดๆ ให้สืบสาวราวเรื่องต่อไปได้

ขนาดก้อนหินเป็นคนพบเธอคนแรกยังไม่ค่อยเข้าใจเลย แล้วนับประสาอะไรกับพวกผู้ใหญ่ที่ช่วยตามหาเธอ พวกเขาจึงไม่มีทางรู้ว่าเด็กคนนั้นมาที่นี่ได้อย่างไร และมาเพื่ออะไร

วันนี้ก่อนหिनตื่นเช้ากว่าปกติ เขารีบจัดการกิจวัตรประจำวันให้เสร็จเรียบร้อยแล้วลงมาข้างล่างก่อนใคร แต่ก็ซักว่าแม่ที่ตื่นมาเตรียมอาหารเช้าให้เขาเสร็จแล้ว ก่อนหिनเดินไปยังกองไม้เมื่อคืนนี้ เขาสังเกตเห็นว่าเป็นกองไม้กองใหม่ เมื่อถามแม่ก็ได้คำตอบว่าไม้กองนี้คือไม้หมอนที่พ่อจะนำมาต่อโต๊ะกับเก้าอี้เพิ่มอีกสักสองชุด จากเดิมที่ร้านอาหารมีโต๊ะเก้าอี้ไม่เพียงพอสำหรับสี่คนเพียงสามชุด เมื่อมีไม้หมอนกองนี้ก็จะต่อโต๊ะอาหารตัวใหญ่กว่าเดิมได้

ก่อนหिनเดินไปยื่นมองกองไม้หมอนด้วยความรู้สึกแปลกๆ แต่แล้วเขาก็ละความสนใจเมื่อพ่อเดินลงมา

"ไม้หมอนกองนี้พ่อจะเอามาต่อโต๊ะหรือครับ"

"ใช่ลูก เสาร์อาทิตย์นี้พ่อคงต่อโต๊ะตัวใหญ่ๆ สักตัวกับม้านั่งยาวสองตัว"

"แล้วไม้หมอนพวกนี้พ่อเอามาจากไหนครับ" ก่อนหिनคงสงสัยจริงๆ เพราะทุกที่เขาไม่ค่อยชวนพ่อคุยมากนัก

"ซื้อมาสิลูก ปกติหน่วยงานจะขายไม้หมอนที่ไม่ได้ใช้แล้วให้ประชาชน แต่ที่ไม่ค่อยมีใครซื้อเพราะคนไม่รู้กัน เลยไปซื้อกับพ่อค้าที่ซื้อจากหน่วยงานไปขายต่อ ไม้หมอนพวกนี้พ่อซื้อมาก่อนละไม่กี่ร้อยเอง แต่ข้างนอกเขาขายกันเป็นพันเชียวนะ"